

MECANICII '61

POLIBUC

O nouă și continuă
provocare

Foaie de suflet lunară a Asociației "Promoția '61 MECANICĂ"

Anul 5 Nr. 3 • martie 2009 • Apare în fiecare ultimă joi a lunii

Editorial

"I have a dream"

Reuniuni colegiale

Întâlnirea din 26 februarie

Noi despre NOI

O zi din viața mea de pensionar

Inginerie

În elita internațională a termotehnicienilor

Umor

Cronică teatrală

Horățiu Mălăele

Creație literară

Masa tăcerii

Turism

Soare, mare și 7000 de ani de istorie – Malta

Opinii

Idioții utili

Un punct de vedere...

Important

La mulți ani

Galeria foto

Editorial

"I HAVE A DREAM!"

Radu Mihalcea

"*Eu am un vis!*" a spus în 1963 una dintre cele mai proeminente personalități ale secolului XX, Martin Luther King Jr., pastor și activist social, laureat al premiului Nobel Pentru Pace în 1964, asasinat în 1968. "*Eu visez că această națiune se va trezi o dată și va ... realiza că toți oamenii au fost creați egali.*" ... "Cu această credință noi vom fi în stare să transformăm discordiile din cadrul națiunii noastre într-o simfonie minunată a fraternității."

La realizarea visului lui Martin Luther King Jr. s-a lucrat în permanență. Apogeul a fost atins după 46 de ani, în urmă cu o lună, când Barack Husein Obama, de origine afro-americană ca și Martin Luther King Jr., a fost ales drept cel de al 44 -lea președinte al Statelor Unite ale Americii.

Ce schimbare extraordinară a avut loc în USA - și în lume – în acești ani: de la posibilitatea de a fi împușcat pe stradă la posibilitatea de a fi ales președinte al Statelor Unite!

Aceștia sunt însă și anii maturității noastre, anii activității profesionale ai absolvenților Facultății de Mecanică, promoția 1961!

"*Eu am un vis!*" ne-a spus Popa Adrian, una dintre personalitățile proeminente ale promoției Mecanicii '61, și a inițiat foaia de suflet cu același nume. Cândva Corina Firuță a preluat ștabela, ulterior Radu Gruia și Artemiu Vanca au continuat realizarea visului devenit țel concret al asociației. La dorința de a transforma discordiile inerente într-o simfonie minunată a prieteniei s-a lucrat în permanență.

"*Change!*" (Schimbare!) a fost cuvântul de ordine al campaniei prezidențiale americane iar Barac Obama a pornit din prima zi să schimbe multe dintre practicile politice și introduse acum economice existente în USA... și deci și în lume... și deci și în România.

(continuare în pagina 2)

“Change!” ar putea fi cuvântul de ordine actual și acesta își poate găsi aplicarea și în cadrul revistei Mecanicii '61: Mute schimbări au fost propuse sau deja operate, altele pot fi:

Viața profesională. Radu Gruia a propus anul trecut sa nu uităm partea cea mai importantă a vieții noastre, cea care ne leagă și acum! Noi toți am practicat ingineria cam 40 de ani și in mod sigur avem foarte multe de povestit.

Cultura. Noi toți suntem oameni de cultură! Artemiu Vanca, Corina Firuță, Popa Adrian au prezentat deja aspecte foarte interesante: este un subiect inepuizabil!

Economie. În urmă cu 19 ani se sărbătorea renunțarea la sistemul economic socialist, in aceste zile se încearcă cu disperare evitarea catastrofei economice inițiate de capitalismul “sălbatic” practicat în ultimii ani. Urmează o revenire la socialism? Nu cred... dar ce va urma va fi o pasionantă reevaluare a experienței economice mondiale acumulată până în prezent... Să nu participăm la discuțiile acestea...?

Politică. Tot ce ne înconjoară este politică, însăși acest articol este politică 100%. Să nu discutăm despre ea? Ar fi păcat!

Depinde cum discutăm: dacă transformăm discuția despre evenimente politice în... discuția

despre cei care discută politică... n-are nici-un rost! Dar împotriva acestei tendințe există deja un instrument: acele reguli formulate de Radu Gruia și denumite impropriu “cenzură”. Aplicare consecvent, vor elimina orice încercare de profilare a unui coleg pe seama altuia: așa ceva nu este politică ci... incultură. De ce să n-o tratăm ca atare?

Religie... Cum ar fi? și...de ce nu?

Fotografiile de la întâlnirile lunare: foarte bune... dar... nu vorbesc! Poate că celor fotografați le-ar face plăcere să adreseze câteva cuvinte cititorilor care n-au avut bucuria să participe la agapa lunară?

“*This is my dream!*” (Acesta este visul meu!) vă spune poate cel mai controversat dintre foștii colegi. El vă dorește curiozitate (ca să aflați ce s-a mai întâmplat), succes (în redactarea contribuției voastre personale), plăcere (în citirea materialelor scrise de alții) și dezvoltarea sentimentului de prietenie față de toți foștii colegi.

Cum a spus Martin Luther King Jr.?... “*o simfonie minunată a fraternității!*”...Aaahaaa!!

Cum stă în Procesul Verbal al Adunării Generale din 01.01.2009? “*...stimularea și consolidarea frăției colegiale a promoției '61 Mecanică...*” Oooohooo!

Ce părere aveți?

NR Am căutat o fotografie cu Sto și am găsit-o pe aceasta. Doamne, ce frumoși eram în '81 !!!!!!!!!!!!!!!

Reuniuni colegiale

ÎNTÂLNIREA DIN 26.02.2009

Întâlnirea a avut loc tot la „Select” și tot aici va avea loc și în luna martie. Abia din luna aprilie ne vom întâlni la o nouă locație. Acesta este angajamentul președintelui nostru Calipso. Și tot el ne-a mai promis o petrecere la Lilieci!

Fiind vorba de o întâlnire în preajma zilelor de 1 Martie și 8 Martie, doamnele au primit măștișoare, flori, îmbrățișări și.... pupături.

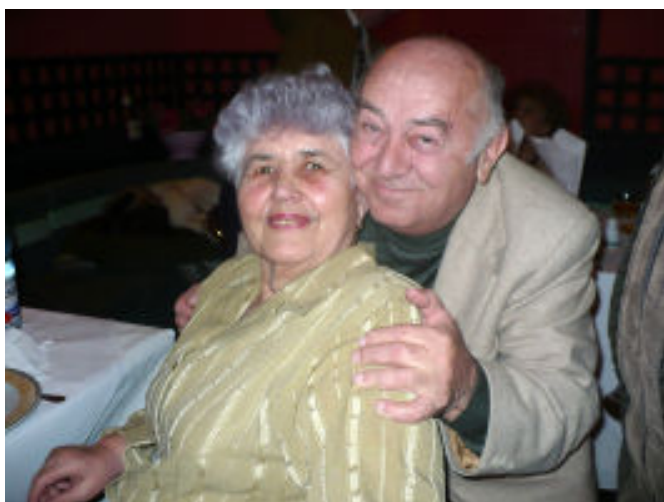
Radu nu s-a dezmințit: atent, curtenitor, cu priză la doamne. Aici cu Ani Vanca

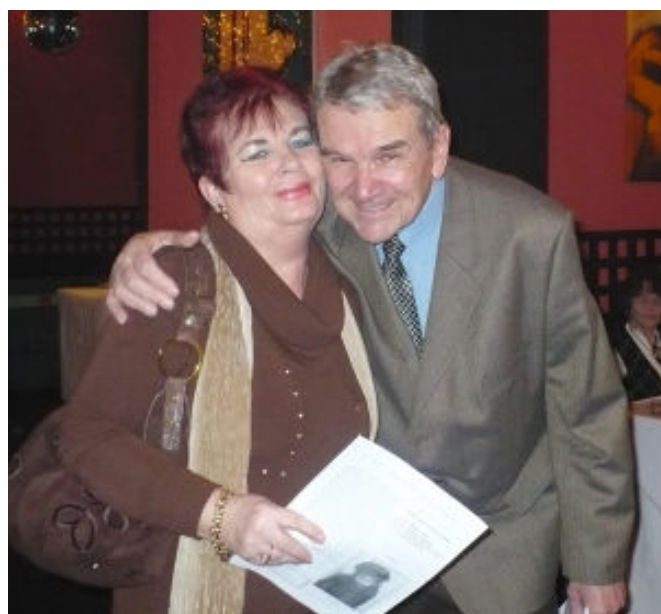
Ghiciți! Cine pe cine îmbrățișează?

Nina nu are loc și ea în brațele lui Calipso.

Președintele nostru s-a întrecut în curtoazie. Aici cu Adelina Bone.

Nici Mirel nu se lasă mai prejos

N-a lipsit sărbătoritul zilei. Numele lui a fost Dan Ștefănescu. A doua zi după întâlnirea noastră, Dan a trecut pragul celor 70 de ani. El ne-a cinstit cu câte un pahar de whisky, noi i-am cântat „Mulți ani trăiască!”

Ca de obicei, s-a distribuit revista pe luna în curs, prima realizată de noul colectiv de redacție, nu fără ambiții, greșeli, nervi, lacrimi, insomnii, cuvinte grele aruncate la necaz și, în cele din urmă, scuze. Cine își închipuie că realizarea revistei este un fleac, se înșeală. Acum, apreciez și mai mult pe cei care au realizat revista înaintea noastră !

Am făcut și comunicarea că revista a apărut și pe site-ul nostru, www.mecanicii61.ro Împreună cu Adrian Popa am făcut o informare cu privire la site și la modul de utilizare a lui. Această informare am publicat-o și pe pagina „Avizier” a site-ului

Momentul politico-cultural de la această reuniune l-a susținut președintele nostru. El ne-a

La mulți ani Dan!

zugrăvit situația economică și politică din România la zi și în perspectivă. Calipso, în calitatea lui de președinte al unei asociații patronale, se mai învârte încă în cercurile puterii, și a venit cu noutăți de la „fața locului”. N-am fost foarte surprinși să aflăm că, așa cum era de așteptat, criza a mușcat deja din frageda și debila noastră economie, că recesiunea și inflația au demarat și că ne așteaptă zile din ce în ce mai grele.

Nu a acordat prea mari șanse de supraviețuire coaliției la putere și a făcut un pronostic neașteptat: Traian Băsescu nu va candida la alegerile prezidențiale din acest an iar noul președinte va fi... Mircea Geoană! Fac pariu cu Calipso că nu se va

întâmpla așa! Personal nu cred că se va fi cineva în stare să-l convingă pe Traian Băsescu să nu candideze sau, că va fi cineva în stare să-l învingă în alegeri.

Apropo! Știți între cine și cine se face un pariu? Între un Prost și un Escroc. Prostul este cel care pierde și Escrocul cel care câștigă.

Conducerea Asociației a făcut repetate apeluri la membrii ei să vină la reuniunile noastre însoțiți de copiii lor, pe care să-i facem membrii ai Asociației și cărora să le predăm treptat, treptat, ștafeta. Ei bine, la reuniunea acesata, Vali Pop a venit însoțit de nepotul ei Andrei. Se mai îndoiește cineva de viitorul Asociației noastre?

În final, două poze de grup ale celor care au participat la reuniune. In primplan bunica și nepotul.

Noi despre NOI

O ZI DIN VIATA MEA DE PENSIONAR

Joel Oshia
Ierusalim

Am ieșit la pensie la 65 de ani după ani de muncă intensă. Soția s-a pensionat și ea în același an, așa că a fost ușor să ne planificam activitățile.

Fac parte din grupa pensionarilor care n-au regretat întreruperea activității profesionale. Când am tras ușa după mine, mi s-a mulțumit frumos, am primit ... o diplomă cu mulțumiri, nu mi s-a făcut statuie în fața instituției, dar... cu unii dintre foștii colegi sunt în legătură.

A început o perioadă de viață nu mai puțin frumoasă, în care zilele sunt încărcate cu tot felul de lucruri pe care nu le-am putut face lucrând. Zilele sunt pline cu preocupări noi pe care le aleg cu multă grijă.

Acum trei ani am fost informat de prieteni că Universitatea Populară organizează lunar excursii prin țară cu ghid și autobuz de la ora 7 dimineața la ora 19.

Excursiile sunt contra cost.

Deci, o zi pe luna, stabilită odată cu primirea programului, o așteptăm cu nerăbdare.

Trebuie să vă spun că și eu am mobilizat alți prieteni și așa se face că o treime din călători suntem vorbitori de limba română, cunoștințe vechi care în momentul întâlnirii ne îmbrățișăm, ne sărutăm românește, cu voie bună.

Se prezintă ultimele bancuri, Bulă fiind preferat. Se pleacă la drum, locurile fiind numerotate și planificate.

Autobuzul mereu plin, ghidul - o persoană apreciată pentru cunoștințele lui largi în istorie, arheologie, artă, religii, cu mult tact și voie bună.

Prima pauză o facem în jurul orei 9, când fiecare își scoate sandwichiul din traistă, legumele tăiate mărunț pentru a putea fi împărțite, o prăjiturică mică din care gustă și alții. Uneori se plimbă printre noi și o sticlucă conținând un lichid apreciat de români.

Pauza este făcută într-un loc cu posibilitatea consumării unei cafele și-n continuare încep

explicații mai lămuritoare legate de traseu.

Obiectivele alese de ghid sunt în general de genul aceluia în care nu se ajunge singur.

Vă voi povesti despre câteva asemenea locuri pe care le-am ales la întâmplare, ele nefiind obiectul aceluiași traseu.

1—GRĂDINA ALMONA.

Această grădină se află în satul druz JULIS fiind proprietatea localnicului Naji Abas. Terenul moștenit de la părinți este înfrumusețat de fiu în amintirea mamei Mona și a tatălui Rashid. Ceea ce a realizat Naji cu mâinile lui este o grădină de mare valoare.

Sculpturi în lemn și piatră, grădinărit - la nivelul cel mai pretențios, cu vegetație bogată și rară, cu folosirea apei găsite în curte ca element de decoratie (căderi de apă, mori de apă), îmbinări de elemente cu o imaginație demnă de admirat etc.

Rezultatul este un loc de recreație de invidiat, în care vin și nuntașii să se fotografieze.

Gazda povestește cu mult aplomb și bine documentat despre religia druză, despre credința lor în “reîncarnarea sufletelor”, serviciul lor militar în armata israeliană (obligatoriu din 1956), despre faptul că 75% dintre ei sunt în serviciul armatei, despre steagul druz cu cele 5 culori după cei 5 profeți ai lor, despre păstrarea secretului religiei în fața străinilor și despre faptul că nu primesc străini în religia lor etc.

2—PARCUL UTOPIA.

Parcul aparține kibuzului BAHAN și se află lângă Natania. Este vorba de un parc construit în 2003 pe 40000 mp sub forma unei păduri tropicale, în care se pot vedea mii de orhidee, plante carnivore, diverse plante tropicale, fântâni muzicale, grădini cu mii de fluturi, animale domestice (spre deliciul copiilor), bazine cu pești colorați și nuferi, căderi de apă și tuneluri șerpuite cu surprize etc.

Prăvălia care vinde flori are un “spital” pentru plante bolnave, care sunt ținute aici pentru vindecare (contra cost) și este ornamentată cu animale făcute din tot felul de materiale ce rețin atenția.

Peluza construcției are poduri de la a căror înălțime se pot admira construcții florale care reprezintă simboluri ale statului Israel.

3—CASA MOZAICURILOR din IAFO.

Este un apartament aparținând unui artist, IOSI LUGASI, care timp de 30 de ani și-a transformat casa într-un muzeu de mozaicuri și acum are aproximativ 430 de lucrări: portrete de personalități din istoria statului, pardoseli, pereți etc. Totul mozaic de calitate, pe care muzeul Israelului de mult vrea să-l achiziționeze.

4- CASA CEAIULUI TAIKO.

O femeie japoneză (TAIKO) întâlnește la New-York un inginer israelian (de origine română), se stabilesc în Israel, construiesc lângă Carmiel o casă în stil japonez, ornamentată în stil japonez, cu grădină în același stil. D-na Taiko primește grupuri cărora le prezintă ceremonia japoneză de sorbire a ceaiului, le prezintă îmbrăcămintea tradițională japoneză pentru femei (kimono), le vorbește despre filozofia de viață japoneză, tradiția veche de sute de ani a kimonoului și într-un ivrit destul de bun vorbește despre experiența ei de viață, despre familie, copii în armată etc.

După cerință, se poate lua și masa în acest loc, cu totul deosebit, în care uiți de problemele zilnice.

Fiecare loc vizitat are frumusețea și specificul său. Aproximativ la ora 19 ne reîntoarcem în Jerusalem satisfăcuți de tot ce am văzut, de reîntâlnirea cu prieteni apropiați și așteptăm cu nerăbdare excursia din luna următoare.

Inginerie

ÎN ELITA INTERNAȚIONALĂ A TERMOTEHNICIENILOR

Prof.dr. ing. Stoian PETRESCU își serbează ziua de naștere pe 22 decembrie (anul nașterii:1939). Născut la Brașov, face școala primară în Brașov și liceul „I.L.Caragiale” din București.

Despre anii de facultate – mai ales despre cei terminali – domnul profesor ne-a mai vorbit în Monografia Promoției – ediția 2001 (cea “galbenă”), cu prilejul laudațiului dedicat mentorului său și dascălului nostru Lazăr STOICESCU, “Părintele Termotehnicii Românești”, cum îl consideră - pe bună dreptate - colegul nostru “Sto”.

În chiar această primăvară, profesorul Stoian Petrescu scoate la Editura AGIR o nouă lucrare fundamentală pentru domeniul căruia i s-a dedicat, care a constituit preocuparea de o viață a inginerului, dascălului, omului de știință recunoscut: **“Principiile termodinamicii. Tratări clasice și moderne”**.

Prilej pentru a afla noi amănunte, de a reitera – într-o ordine cât de cât cronologică – pașii făcuți de colegul nostru spre desăvârșirea profesională. Cum altfel, decât printr-un interviu! Pe care a avut amabilitatea de a-l accepta.

Reporter: Vă considerați discipol al profesorului Lazăr Stoicescu și nu obosiți a sublinia cu orice prilej meritul acestuia de a fi **întemeietorul școlii Românești de Termotehnică**.

Probabil că îi datorați mult și pentru faptul că v-a determinat să vă apropiați de o disciplină mai dificilă, mai greu accesibilă ?

Prof.: *Desigur. Termotehnica – în general și Termodinamica – în special se predau greu de către profesori și se înțeleg și mai greu de către studenți, în comparație cu Mecanica Clasică, de exemplu.*

*Am aflat acest lucru treptat, mai întâi ca student (1958) la facultatea de Mecanică (Secția Mașini Termice) din Institutul Politehnic București, apoi ca profesor (1962-2007), cu ocazia predării **Termodinamicii** timp de 45 de ani, în mai multe țări din lume (România, Finlanda, Franța, SUA, Canada) și pe parcurs, cu ocazia participării la numeroase Congrese Internaționale, unde am constatat că mulți profesori, din întreaga lume, își exprimau adesea sincer și cu oarecare îngrijorare, dificultățile prin care trec alături de studenți, în predarea, și respectiv **înțelegerea** de către aceștia a ceea ce li se predă.*

*Motivul diferenței dintre situația **Termodinamicii** vis-à-vis de **Mecanica Clasică** devine din ce în ce mai clar, dacă “ne amintim”, **în ce ordine, când și cum au apărut și s-au dezvoltat cele două științe**. La Bucknell University am predat în ultimii 4 ani (2002-2006) și cursul de Mecanică, în paralel cu Termodinamica, ocazie cu care mi-au devenit și mai clare aceste diferențe.*

*Pe când **Mecanica Clasică** s-a constituit deja ca știință axiomatic-deductivă (în mintea unui singur om, cu siguranță genial), odată cu apariția lucrării monumentale a lui Newton **“Principiile Matematice ale Filozofiei Naturale”**, în anul 1687, în care formulează axiomatic **Principiile Mecanicii** și apoi construiește deductiv, întreaga Mecanică, Termodinamica abia începe o dezvoltare extrem de dificilă, controversată și uneori dramatică, mult mai târziu (după 137 de ani) odată cu celebra lucrare a lui Carnot **“Reflections sur la puissance motrice du feu et sur les machines propres a développer cette puissance”** și continuă, după mai mult de 100 de ani, cu descoperirile succesive ale **Principiilor Termodinamicii**, de către minți devenite celebre: Joule, Mayer, Helmholtz, Hess (1940), Clausius (1850-1865), Poincare, Born (1900), Einstein (1905), Nernst (1906), Caratheodory (1909), Onsager (1930), Prigogine etc.*

***Aplicarea Principiului II, prin utilizarea Entropiei** (sugerată de Boltzmann), în căutarea unei formule pentru spectrul radiației solare, l-a condus pe Planck la cuantificarea energiei în 1900 și apoi prin această*

descoperire fundamentală la revoluția Mecanicii Cuantice (Einstein, Schrodinger, Heisemberg, Bohr, Pauli, Dirac etc.)

Principiul III a fost descoperit de Nernst în 1906 și apoi a fost formulat mai simplu și mai elegant de către Planck (anume: atunci când Temperatura absolută $T^{\circ}K$ și Entropia S a 0) abia în 1911. Tocmai această formulare a lui Planck a condus la posibilitatea calculării entropiilor absolute – S și apoi la prima sinteză a amoniacului (1914 – în Germania), folosind Metoda Potențialelor Termodinamice dezvoltată de Gibbs (1887): $G=H-TS$ (în care intră Entropia absolută- S).

Reporter: Mă simt obligat să opresc aici pledoaria pentru **difficultatea atractivă** a termodinamicii, care a oferit șanse dezvoltării unor domenii noi a aplicațiilor, precum la sistemele biologice (*Principiul II al Termodinamicii, pe baza Termodinamicii Fenomenologice Ireversibile*), la soluționarea paradoxului numit “**Demonul lui Maxwell**” (crearea unor surse de căldură “din nimic”), “**Entropia informațională**” a lui Shannon (1948), “**Termodinamica Ireversibilă Inginerească**” și încă altele. Cei cu adevărat interesați vor găsi toate argumentele și fundamentările, în cartea care apare. Personal, ard de curiozitate să mă dumiresc (pe măsura capacităților mele) cum este cu “**Termodinamica Ireversibilă cu Viteză Finită**” bazată pe noua expresie matematică a Principiului I pentru Procesele cu Viteză finită, la care ai avut o contribuție importantă, lucrând împreună cu **magistrul**: profesorul Lazăr Stoicescu.

Când ai devenit succesori al profesorului la șefia Catedrei de Termodinamică ?

Prof.: După susținerea tezei de doctorat, “**Contribuții la studiul interacțiunilor și proceselor de neechilibru din mașini termice**” în anul 1969, la care am beneficiat de îndrumarea nemijlocită a profesorului (care s-a bucurat alături de mine de acordarea oficială a titlului de “doctor-inginer” în anul 1970), mi-am consolidat poziția în catedră, astfel că aproape în mod firesc (așa mi se pare acum), după profesorii: Dan Ștefănescu și Dănescu, am ajuns șeful Catedrei de Termotehnică.

De altfel, domnul prof. Lazăr Stoicescu a contribuit la propulsarea mea și a unor colegi (prof. Vsevolod Radcenco, prof. Nicolae Apostolescu, prof. Alex. Dobrovicescu și alții) în “lumea bună” a elitelor internaționale ale termotehnicii, facilitând contacte, făcându-ne cunoscuți acestora prin comunicări, lucrări publicate etc. (pentru mine, cel mai bun exemplu: “**Procese termodinamice cu viteza finită constantă**” scris împreună cu prof. Stoicescu și publicat în anul 1964 în “Buletinul IPB”, vol. XXVI).

Reporter: Apropo, de “deschiderea spre lume”, am rugăminte să inventariem – pe cât posibil cronologic – contactele formative cu somitățile vremii, din domeniu.

Prof.: Menționez undeva că pentru prima dată am reflectat în mod serios la vasta problematică legată de Fundamentarea Principiilor Termodinamicii în anul 1968, pe când ne aflam în SUA la o specializare la Rensselaer Polytechnic Institut, Troy, New York. Cu acea ocazie, am avut discuții foarte numeroase, utile, profunde și extrem de interesante (aproape zilnic, timp de 6 luni) pe această temă, cu unul dintre cei mai renumiți profesori de Termodinamică din SUA, Prof. Dr. ing. Hendrick Van Ness. De atunci, am efectuat numeroase studii în zona din spatele Principiilor (adică tocmai în zona “**Descoperirii și Fundamentării Principiilor Termodinamicii**”)

În anul 1968, când eram acolo, Profesorul H.C. Van Ness, tocmai termina o nouă carte: “**Understanding Thermodynamics**” (Înțelegerea termodinamicii) după ce în 1966, publicase deja un manual intitulat “**Basic Engineering Thermodynamics**”, în colaborare cu fostul său profesor M.W. Zemansky (un “clasic în viață” al Termotehnicii americane, la acea dată). Această carte, reeditată de mai multe ori, se folosește și azi în unele universități americane, pentru studenții cu profil de Inginerie Chimică.

Șansa de a lucra în laboratoarele conduse de profesorul Van Ness și sprijinul direct din partea sa, au făcut posibilă **verificarea experimentală a noii expresii a Principiului I pentru Procesele cu Viteza Finită**. Era clar că Profesorul H. C. Van Ness, care se străduia din răspuțeri să se facă înțeles de către studenții săi, și-a dat seama că numai dacă profesorul înțelege ceea ce predă, doar atunci se poate face la rândul său înțeles de către studenți.

Drumul până la “**marea experiență**” trăită la Bucknell University, unde consider că mi-am dovedit

????

mie însumi că ”am înțeles” și ”pot să-i fac și pe alții să înțeleagă” **TERMODINAMICA** - nu a fost nici simplu și nici ușor. El a fost marcat esențialmente de câteva șanse unice. După 1989, iată cum au apărut și s-au derulat aceste șanse unice și absolut extraordinare:

Mai întâi în octombrie 1991, am fost invitat de către Profesorul Markku Lampinen, ca Visiting Professor la **Helsinki University of Technology, Espo, Finlanda**, unde am predat un curs de Termodinamică Avansată – Surse Noi de Energie (pentru doctoranzi). Acolo am beneficiat de ample discuții (zilnice) cu Profesorul M. Lampinen, care mi-a propus să public cartea ”**New Sources of Energy**” – pe baza notițelor pregătite în mod special pentru acest curs, în vara anului 1991 (muncind 16-18 ore/zi, timp de 3 luni), Tot dânsul m-a sfătuit să pregătesc și unele aplicații (probleme, teme de casă), pentru studenții doctoranzi. Aceste aplicații, ca probleme speciale, concepute din start ca ajutor efectiv și intuitiv pentru înțelegerea de către studenți a Conceptelor Fundamentale, a Principiilor Termodinamicii și a Modulului de folosire a acestora în domeniul Noilor Surse de Energie, au devenit baza cărților elaborate ulterior la Bucknell University, iar cartea ”Noi surse de energie” publicată la Universitatea de Tehnologie din Helsinki, a constituit cu siguranță temeiul deciziei Profesorului Charles Harman să-mi propună să predau la **Duke University** și apoi a celor care ”m-au ales” să predau la **Bucknell University**.

Apoi, în noiembrie 1991 a urmat invitația ca Visiting Professor la **Duke University, North Carolina, USA**, a renumitului Profesor Adrian Bejan, care a organizat la Institutul Politehnic București și la Universitatea București, împreună cu profesorul Charles Harman (Director of the Graduate Study), programul Duke in Romania (1991-1996, în cadrul căruia am fost numit Liaison Officer).

Colaborarea științifică și discuțiile numeroase (referitoare la tehnici și metode de predare) avute cu profesorii Adrian Bejan și Charles Harman, au condus nesperat de repede și chiar surprinzător, pentru mine, la propunerea de a preda un curs de Termodinamică la Duke University, la o serie paralelă a profesorului C. Harman. Acesta a fost cursul la care, beneficiind de ceea ce am învățat la lecțiile profesorului A. Bejan și la cursurile profesorului C. Harman (pe care le-am urmat cu ”sfînțenie”, luând chiar notițe, la cei 51 de ani ai mei împliniți, dovedind că se poate încă învăța și la această vârstă), combinat cu ceea ce publicasem deja, au pus bazele metodei mele de predare pentru studeții americani și apoi pentru studenții francezi și români (odată întors în țară în anii 1998-2001 și după 2006).

Ulterior, am devenit colaborator la numeroase manuale publicate la Bucknell University și articole publicate sau și comunicate la multe Congrese Internaționale, privind construcția treptată a Termodinamicii cu Viteză Finită și introducerea intuitivă a unor concepte fundamentale în Termodinamică.

Toate aceste experimente de predare, într-un mediu nou, cu probleme și tradiții diferite, cu influențe foarte benefice ale personalităților din domeniul termodinamicii, menționate mai sus, m-au pus în situația să dezvolt acele tehnici și metode de predare pe care le-au apreciat de la început studenții de la Bucknell University în anul 1993, pe care le-am perfecționat apoi, treptat.

La **Bucknell University, Lewisburg, PA, USA**, unde am predat exact 10 ani ca Visiting Professor (1993-1998 și apoi 2001-2006) singura carte pe care studenții o aruncau (efectiv) de la etajul 3 al Clădirii Școlii de Inginerie, în ”aplauzele, uralele și fluierăturile” unei mulțimi de studenți participanți la acest ”eveniment”, era manualul de Termotehnică. Desigur cei care aruncau cartea de Termotehnică erau acei studenți ”fericiți” care apucaseră să promoveze această disciplină, după mari și chinuitoare eforturi. Aruncarea acestor cărți era un gest simbolic de ”eliberare dintr-un coșmar”, un soi de eliberare explozivă a unor ”energii psihice negative”, acumulate pe parcursul semestrului, desigur rezultate din frustrări generate de ”insatisfacția neînțelegerii” disciplinei respective. Acest ”eveniment”, avea loc în fiecare an (am aflat asta mai târziu de la studenții mei) toamna, la câteva săptămâni după începerea cursurilor, în cadrul Săptămânii Ingineriei – sărbătoare tradițională foarte importantă, pentru cele mai multe Universități Americane cu Școli de Inginerie.

În toamna anului 1993, când am început să predau Engineering Thermodynamics și un curs de Advanced Energy Conversion System, la Bucknell University, acest ”eveniment” nu a mai avut loc (deși

fusese anunțat cu mare pompă). Spre marea mea surprindere și desigur satisfacție, am aflat peste câteva zile, de ce. La Dineul de Vineri seara, când se încheia Săptămâna Ingineriei, într-o atmosferă foarte festivă, în marea și eleganta sală de recepții “Terrace Room”, am fost invitat să iau loc la aceeași masă rotundă cu Șeful Catedrei de Inginerie Mecanică, prof. James Zaiser (împreună cu 8 studenți). Desigur mă simțeam onorat. La zeci de astfel de mese rotunde erau “amestecați” profesorii cu studenții. La întrebarea mea “naivă” de ce nu s-a aruncat cartea de Termotehnică, marți la ora 12, așa cum fusese anunțat prin monitor, unul dintre studenți mi-a răspuns foarte scurt : “Deoarece profesorul Petrescu predă acum Termotehnica la Bucknell University, studenții au hotărât să renunțe la acest eveniment, deși a fost inițial anunțat în program”. De atunci, în toți cei 10 ani, cât am predat la Bucknell, manualul de Termodinamică nu a mai fost aruncat niciodată.

În “pauza” dintre anii 1998-2001, când m-am întors la catedra de Termotehnică din UPB, am mai avut o mare șansă: să fiu invitat de două ori la **Universitatea Henry Poincare, Nancy, Franța** ca Visiting Professor, de către renumitul profesor francez Michel Feidt, ca să predau un curs pentru doctoranzi, de Advanced Energy Conversion (similar cu cel pe care îl predasem anterior la Bucknell University, pe lângă cursul de Termodinamică). Din nou au urmat multiple și extrem de fructuoase și interesante discuții cu profesorul Michel Feidt, cu care am devenit colaborator și coautor la numeroase lucrări de cercetare în domeniul Termodinamicii Ireversibile în Timp Finit și cu Viteză Finită, discuții care m-au ajutat să înțeleg și mai bine problematica predării Termodinamicii în general și cu specific particular la studenții francezi.

Reporter: Înțeleg că aprecierea studenților contează în „State”, pentru poziția profesorului la (sau în) catedră?
Prof.: Desigur și încă cum!

Astfel de aprecieri au fost făcute în scris de către cei mai mulți studenți, în „students evaluations” (evaluarea de către studenți a cursului), care se completează în mod obligatoriu în ultima ședință de curs și se transmit direct la Decanat, desigur confidențial, într-un plic sigilat. Profesorul află despre conținutul lor abia după examen, când primește în plic sigilat transcrierea pe calculator a tuturor „notelor” date de studenți profesorului, pentru activitatea la cursul respectiv, precum și comentariile studenților. Printre acești studenți se aflau desigur și unii care nu reușiseră să treacă prima oară de „Termodinamica” și deci aveau posibilitatea să „compare” și să „comenteze” eventualele „diferențe de predare”, cu ceilalți studenți, sau să și le exprime în scris. Aceste evaluări/aprecieri ale studenților sunt esențiale în promovarea și/sau „reținerea” profesorilor în Universitățile Americane, pe lângă activitatea de cercetare/publicații și munca în diverse comitete (foarte numeroase, de altfel). Foarte mulți profesori „temporari”, sau „visiting professori” nu au fost reținuți la Bucknell University, de-a lungul anilor (cu zecile), tocmai datorită unor „evaluări ale studenților” nu tocmai bune.

În cazul meu, „evaluările studenților” au determinat prelungirea contractului inițial de la 2 ani la 5 ani (maximum cât poate sta un Visiting Professor în USA) în perioada 1993-1998 și apoi invitarea mea din nou (la 61 de ani împliniți) în perioada 2001-2006. Dau aceste amănunte aici, în speranța că prin comparație și stimulare a unor practici pozitive, pentru ridicarea calității procesului de învățământ, se vor introduce și în România astfel de „aprecieri ale studenților”, la toate disciplinele universitare (practică obligatorie în toate Universitățile Americane).

Reporter: Se pare că predarea în universități din străinătate a impus și alte analize comparative. Care este aprecierea învățământului universitar românesc, în comparație cu cel american, din punct de vedere al programei școlare?

Prof.: Situația actuală a predării Termodinamicii în România este din păcate foarte defavorabilă și deficitară, față de cea din SUA. Am aflat acest lucru, cu amărăciune când m-am întors la UPB în 2006. Anume, aveam acum un număr de ore de predare îngrijorător de mic în raport cu cel din USA (3 ore de curs, 1 oră de seminar și 2 ore de laborator pe săptămână – timp de două semestre pentru studenții specialității Mecanică). Acest lucru este cu atât mai grav în momentul de față, ținând cont de importanța excepțională a acestei discipline, mai ales în conjunctura actuală a crizei continue de Energie după 1983 și a căutărilor intense de

noi Surse de Energie și noi Mijloace și Metode de Eficientizare și Optimizare a Utilizării Energiei, atât la producător cât și la consumator.

Reporter: Pentru noi muritorii, adică cei din afara procesului de învățământ universitar, există un mare paradox: cum somități științifice din domenii diverse, conștientizați **răul din școala românească**, dar nu puteți schimba nimic, în timp ce se trâmbează atâta despre „autonomia universitară”. Iartă-mă, nu aștept nici un răspuns (a fost o întrebare retorică).

Dar am și o întrebare-întrebare: Dacă te consideri cu mândrie discipol al profesorului Lazăr Stoicescu, crezi că ai și matală astăzi, vreun discipol sau discipoli, ca rezultat al activității didactice universitare?

Prof.: Răspunsul este un „da” categoric și mă mândresc cu ei, cum mă mândresc și cu mentorul meu. Am semnat împreună multe lucrări științifice, le-am fost conducător la doctorat (singur sau în echipă), sunt la rândul lor personalități notorii în domeniu. Numesc doar trei dintre ei: prof. dr. ing. Monica Costea (UPB), șef lucrări dr. ing. Camelia Petre, prof. dr. ing. T.V. Florea (Academia Navală Constanța).

Reporter: Mi-am permis o statistică, pe baza „bibliografiei” de la finele cărții ce apare zilele acestea și am descoperit că din cele 64 de lucrări inventariate, la 4 ești autor unic, alte 4 le semnezi cu companionul de viață și de preocupări profesionale (ce noroc!), doamna prof. dr. ing. Valeria Petrescu, 5 lucrări elaborate cu profesorul Lazăr Stoicescu și încă alte 22 în colaborare cu alții, printre acești „alții” numărându-se profesori-somitități internaționale.

Consideri că ai epuizat subiectul sau că mai sunt încă probleme care așteaptă răspuns?

Stop! Consider-o tot o întrebare retorică! Intuiesc răspunsul, așa că îl aștept cu următoarea lucrare pe care o vei publica singur sau în colaborare.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

*Interviu provocat și consemnat (cu sprijinul subiectului)
de Adrian POPA*

Umor

Pentru adulții contemporani, pseudo-intelecto-neuro-ipohondri... adică pentru noi.

Se spune că:

În fiecare zi trebuie să mâncăm un măr pentru fier și o banană pentru potasiu; de asemenea, o portocală pentru vitamina C, o jumătate de pepene galben pentru a îmbunătăți digestia și o cană de ceai verde, fără zahar, pentru a preveni diabetul.

În toate zilele trebuie să bei doi litri de apă (și apoi să aștepti timp dublu decât timpul pe care ți l-a luat ca să bei).

În toate zilele trebuie să mănânci iaurt Activia, pentru a avea “L. Cassei Defensis”, care nu știe nimeni ce este, dar se pare că, dacă nu bei un iaurt și jumătate în fiecare zi, începi să vezi lumea cam tulbure.

În fiecare zi să iei o aspirină, pentru a preveni infarctul, și un pahar de vin negru, pentru același lucru, și altul de vin alb, pentru sistemul nervos, și unul de bere, de care deja nu-mi mai amintesc pentru ce este. Dacă le bei pe toate împreună, chiar și dacă faci o congestie, nu te mai preocupă și probabil nici nu te mai interesează.

În toate zilele trebuie să mănânci fibre. Multe, foarte multe fibre.

Trebuie să mănânci între 4-6 feluri zilnic, ușoare, fără să uiți să mesteci de 100 de ori fiecare înghițitură.

Făcând un mic calcul, doar pentru a mânca, îți ia cam 5 ore pe zi.

A! După fiecare mâncare trebuie să te speli pe dinți, adică: după Activia și fibre, dinții; după banană, dinții; după măr, dinții... și așa, dacă ai dinți, fără să uiți să folosești firul dentar, masajul gingiilor, o sorbitură de Apă de gură... (mai bine umple cada și pune muzică, pentru că între banană, fibră și dinți, îți vei petrece câteva ore plăcute în cada cu apă caldă).

Dacă dormi 8 ore și lucrezi alte 8, plus cele 5 pe care le folosești pentru mâncare, fac 21.

Îți rămân 3, în care oricând se poate întâmpla ceva imprevizibil.

Dupa statistici, privim 3 ore zilnic la televizor.

Ei bine, deja asta nu se mai poate, pentru că în fiecare zi trebuie să mergi cel puțin o jumătate de oră (adică să te întorci după 15 minute, că altfel, după o jumătate de oră se face o oră de mers).

Și trebuie să-ți păstrezi prietenii, pentru că sunt ca plantele: trebuie udate zilnic și când pleci în vacanță, de asemenea.

Pe lângă asta, trebuie să fii bine informat, așa că trebuie să citești cel puțin două ziare și anumite articole de revistă, pentru a compara informațiile.

A! Trebuie să faci sex zilnic, dar fără să ajungi să fie ca o rutină: trebuie să fii inventator, creator, să renovezi seducția. Asta ia timp și nici nu mai vorbim dacă este sex tantric !!!

De asemenea, trebuie să-ți faci timp pentru curățenie, pentru spălat rufe, vase, și nu mai zic dacă ai câine, sau alt animal... Copiii??? În fine, după socoteala mea, ies cam 29 de ore zilnic.

Soluții:

O posibilitate care-mi trece acum prin minte este să faci mai multe lucruri de-odată, de exemplu: îți faci duș cu apă rece și cu gura deschisă bei cei 2 litri de apă.

În timp ce ieși din baie cu periuța de dinți în gură, te duci să faci amor (tantric) în picioare, cu perechea ta, care în treacăt se uită la TV și comentează, în timp ce tu mături (dacă ți-a rămas o mână liberă).

Cheamă-ți prietenii și părinții !!! Dă-le fibre, Activia, beți vinul, punând și rufele la spălat.

Iaurtul cu măr ți-l poate da perechea ta, în timp ce își mănâncă banana cu iaurt și a doua zi, schimbați!

Uuuf!!! Dar dacă îți rămân 2 minute, retrimite asta prietenilor, în timp ce mănânci cereale Fitness, care fac foarte bine ...

Și acum vă las, pentru că între iaurt, jumătatea de pepene, berea, primul litru de apă și a treia mâncare de fibră din zi, deja nu știu ce să mai fac, dar am nevoie la closet urgent.

Aaa! O să profit și îmi voi lua periuța de dinți...

Cronică teatrală

HORAȚIU MĂLĂELE

Mirel Vanca

*Moto: Obosită-n bălării,
Ofta moartea:
„C' est la vie!”*

H.M.

Am văzut la Teatrul de Comedie spectacolul „Sunt un Orb” de și cu Horațiu Mălăele. Timp de o oră, actorul ne-a delectat cu monologuri, bancuri și recitări de versuri. Sala a fost plină, iar la sfârșit publicul l-a aplaudat în picioare.

A început cu declarația: Mă numesc Horațiu Mălăele și sunt prestator de servicii pentru populație. Reprezintă Instituția Mălăele al cărui director, muncitor și șomer sunt. A continuat cu prezentarea programului PAR (Pardidul Actorilor din România). N-ați auzit de acest partid? Păi, este un partid de dreapta-stânga, care declară că toți cetățenii vor fi egali, în afara membrilor partidului, care vor fi mult mai egali; cultura va fi liberă! Un accent deosebit se va pune pe orzoaica de primăvară; învățământul va fi reglat după lozinca de la fiecare după capacitate, fiecăruia după suma depusă; partidul va da pământ țăranilor! Dacă țăranii nu vor fi găsiți acasă, pământul se va lăsa la poartă etc.

Au urmat câteva știri: De la întâi aprilie se vor mări salariile între zece și zece și un sfert; Organizația Mondială a Sănătății urează tuturor celor care au nevoie de ajutoare, multă sănătate! Institutul Meteorologic anunță că datorită vremurilor tulburi, timpul rămâne în continuare probabil.

A recitat poezii din George Topârceanu, Nichita Stănescu, Marin Sorescu și Spiridon Popescu. De ultimul n-ați auzit? Este, ca și Horațiu Mălăele, din Gorj. Am lucrat cu el la Termocentrala Rovinari, unde el era amecist (de la AMC care înseamnă Automatizare - Măsură - Control). L-am auzit recitând din el și pe Florin Piersic. La editura Alcor, a kolegei noastre Corina Fîruță, a apărut volumul lui de versuri „Eseu despre glorie” ediție bilingvă româno-franceză. În cele două volume cu poezii de Spiridon Popescu, n-am găsit poezia recitată de Horațiu Mălăele. Ca să vă faceți o idee despre poezia lui, transcriu una din ele, care mi se pare a fi și una din cele mai frumoase.

DOAMNE, DACĂ-MI EȘTI PRIETEN

*Doamne, dacă-mi ești prieten,
Cum te lauzi la toți sfinții,
Dă-i în scris poruncă morții
Să-mi ia calul, nu părinții.*

*Doamne, dacă-mi ești prieten,
N-asculta de toți zurlii,
Dă-i în scris poruncă morții
Să-mi ia calul, nu copiii.*

*Doamne, dacă-mi ești prieten,
Nu-mi mai otrăvi ursita,
Dă-i în scris poruncă morții
Să-mi ia calul, nu iubita.*

*Doamne, dacă-mi ești prieten,
Cum susții în gura mare,
Moaie-ți tocul în cerneală
și-nainte de culcare*

*Dă-i în scris poruncă morții,
Când și-o ascuți pumnalul,
Să-l înfigă-n mine, Doamne,
și să lase în viață calul.*

Horațiu Mălăele este nu numai actor. El este și regizor, scriitor, poet, pictor și caricaturist. Este un artist complet, o personalitate încântătoare, un om inteligent și cult. Nu-mi închipui că există cineva printre voi care să nu-l fi văzut cel puțin într-un spectacol și să nu-l fi plăcut! Lista spectacolelor în care a jucat și a deținut roluri principale este impresionantă. O să enumăr doar pe cele în care puteți să-l vedeți acum și care au fost regizate de el: „Podul” (Teatrul Național), „Cafeneaua” (Teatrul Bulandra), „Revizorul” (Teatrul de Comedie), „Măscăriciul” (Teatrul Bulandra).

Poate l-ați văzut pe Horațiu Mălăele în unul din cele peste 15 filme în care a fost distribuit? Sau poate ați văzut chiar filmul „Nunta mută” regizat de el și coautor al scenariului? Filmul este o coproducție România – Franța – Luxemburg.

Ca actor Mălăele este formidabil! El are comicul în sânge. Rolurile cele mai frumoase ale lui sunt cele de scelerați, declară despre el un critic. Capodopera lui ca interpret este, consider eu, rolul lui Poțiekalnikov din „Sinucigașul” de Nikolai Erdman jucat la Teatrul Notara și la televiziune.

Și ca regizor dă dovadă de același simț nemaipomenit al umorului. Umorel lui este natural și savuros. Foarte rar a „sărit peste cal”. Piesa „Revizorul” de Gogol, regizată de el, s-a bucurat de un uriaș succes în țară și în străinătate.

Pictorul și caricaturistul Horațiu Mălăele a avut numeroase expoziții în țară și în străinătate. Operele lui se află în numeroase colecții particulare.

Dacă doriți să aflați și mai multe despre el, citiți-i cartea „Horațiu despre Mălăele”, apărută la editura „Impact”.

*Alcătuirea mea
cea condamnată
să-ncapă în
„A fost odată”
H.M.*

*„Alcătuirea mea cea condamnată
să-ncapă în „A fost odată”...”*

Creație literară

POARTA SĂRUTULUI

I

Această poartă
alcătuită din
dragoste, iubire și recunoștință,
este casa noastră părintească;
sărutul ce o împodobește
este sărutul
zămislirii noastre.

Această poartă
alcătuită din
dragoste iubire și nostalgie,
este satul nostru natal;
sărutul ce o împodobește
este primul nostru
răsărit de noastre.

Această poartă
alcătuită din
dragoste, iubire și omenie,
este țara noastră;
sărutul ce-o împodobește
este o pâine caldă.

A.Vanca

Târgu Jiu 14.12.1986

POARTA SĂRUTULUI

II

Te poftesc să intri
pe această poartă
în casa mea.
Intră
și vei primi
sărutul călduros
dat binelui venit.

Te poftesc să intri
pe această poartă
în inima mea.
Intră
și vei primi
sărutul înfiorat
al sincerei iubiri.

Te poftesc să intri
pe această poartă
în viața mea.
Intră
și vei primi
sărutul fierbinte
al dragostei curate.

A.Vanca

Târgu Jiu 13.12.1986

Turism

SOARE, MARE și 7000 de ANI de ISTORIE - M A L T A

Anda Ștefănescu

„Soare, mare și 7000 de ani de istorie” așa arată invitația la o excursie în Malta a agenției de turism MALTA TRAVEL.

Numele de Malta vine de la melita – miere – „tărâmul de miere”, cum au numit-o romanii datorită culorii aurii a solului pietros, piatră din care sunt făcute și construcțiile de pe insulă. Piatra este un tip deosebit de calcar, calcar cu globicerina (fosile marine ce servesc ca liant) și este folosită la construcții fiind un foarte bun termoizolant.

Situat în centrul Mării Mediterane, arhipelagul maltez îmbină frumusețea naturală cu istoria, o istorie destul de interesantă de altfel.

Puțină geografie: insula Malta face parte din arhipelagul care-i poartă numele și care mai are în componență insulele: Gozo, Comino, Cominotto, Filfla și Sf.Pavel (St.Paul), ultimile trei nelocuite. Malta are o suprafață de 246 kmp, cca 27km lungime și cam 14 km lățime, cu 143 de km de plaje. Insula este de fapt un podiș calcaros, cea mai mare bogăție a sa fiind această piatră aurie.

O populație de cca 400 000 locuitori se ocupă cu pescuitul, agricultura foarte puțin, pe ici pe colo culturi de viță de vie - vinul de Malta e bunicel - dar principala lor sursă de venit este turismul - cca 60% din PIB.

Pe insulă nu există apă; aceasta este obținută din apă de ploaie în anotimpul umed, din apă rezultată în urma săpăturilor din carierele de calcar, al patrulea strat din solul insulei fiind un strat impermeabil, și recent din apă de mare prin desalinizare.

Limba vorbită este 80% araba, un dialect vechi, nefolosit astăzi, iar în rest influențele celor care au trecut și poposit aici.

Circulația mașinilor este pe stânga (mașinile au volanul pe dreapta) - influență engleză.

Maltezii știu să păstreze, să conserve și mai ales să pună în valoare orice vestigiu istoric.

Primii locuitori ai Maltei - se crede că au venit din Sicilia acum 6000 de ani, pe coridorul de pământ existent atunci între cele două insule. În urmă cu 4000 de ani au apărut primele temple megalitice de cult religios în Malta și Gozo - mai vechi decât piramidele. Pe la anii 800 î.Chr. Malta a fost ocupată de Fenicieni, ca la 218 î.Chr. insulele să fie ocupate de romani.

Trecerea la religia creștină s-a făcut odată cu sosirea pe insulă a Sfântului Pavel. Se spune că în anii 60 d.Chr. – aici fiecare loc are o poveste sau o legendă – în drum din Palestina spre Roma, pentru a fi judecat, întrucât era cetățean roman, Sfântul Pavel (Paul) aflat la bordul unui vas a eșuat în arhipelagul maltez – insula Sfântu Pavel. El a trăit trei luni într-o grotă (azi grotta Sfântu Pavel), grotă care a devenit loc de adunare pentru creștini. Sfântul Pavel a convertit la creștinism pe pretorul roman din aceea vreme, Publius, devenit apoi primul episcop de Malta, care a murit martirizat.

Arabii veniți din Tunisia au cucerit insulele în anul 870, care au fost apoi cucerite de normanzi în anul 1090, de sicilienii în anul 1194, de francezi în anul 1268, de aragonezi în anul 1282 și de castilienii în anul 1410. În anul 1523 puterile europene, convinse de Carol Quintul, dau arhipelagul maltez ordinului cavalerilor Sfântului Ion, altfel spus Cavalerilor Ioaniți sau cavalerilor de Malta. Ordinul Cavalerilor Sfântului Ioan, provenit din vechii cruciați, gonit de pe pământul sfânt în anul 1291, a poposit în Cipru și apoi în Rhodos cca 200 de ani.

Instalați pe insula Malta, trec la construcții masive și forturi de apărare - construcția celor trei orașe pe malul nordic al insulei: Vittoriosa, Senglea și Cospicua.

După marele asediu al turcilor asupra insulei din 1565, 48000 de turci contra 540 de cavaleri, 4000 de maltezi și mercenari spanioli și italieni, asediu din care maltezii conduși de Jean Parisson de la Vallette au ieșit învingători, a început construcția orașului Valletta, actuala capitală a insulei.

În anul 1798 arhipelagul a fost ocupat de Napoleon, cică să se aprovizioneze cu apă, deși era știut că pe insulă nu este apă, ocazie cu care cavalerii în

frunte cu Marele Maestru de atunci, Ferdinand von Hompesch, părăsesc insula.

În 1802, prin pacea de la Amiens, Malta este retrocedată cavalerilor ioaniți. La plecarea Napoleon și oastea lui au jefuit practic insula, luând cu ei tot ce era mai de preț - sabia cavalerului La Vallette se află expusă la Louvru.

Având în vedere poziția strategică din Mediterana și faptul că Anglia era o putere care stăpânea mările, Malta este anexată de Anglia, anexare recunoscută prin tratatul de la Paris din 1914.

În anul 1964 obține independența, dar rămîne membră a Commonwealth-ului, regina Angliei fiind și regina Maltei. În 1974 se desprinde de Anglia pentru ca, la 1 mai 2004, să devină membră a Uniunii Europene. De la 1 ianuarie 2008 a fost introdusă și moneda europeană: euro.

În prezent sediul cavalerilor ordinului Sf.Ioan se află la Roma.

Steagul maltez, crucea în opt puncte pe fond roșu, este crucea cavalerilor ioaniți.

Cele opt puncte simbolizează cele opt beatitudini celeste (adevăr, credință, pocăință, umilință, dreptate, milă, puritate, răbdare la persecuții) și cele opt naționalități de proveniență ale cavalerilor.

De religie romano catolică, maltezii sunt foarte credincioși; cele trei steaguri arborate la casele lor în zile de sărbătoare sau la instituții sunt: steagul maltez, steagul localității de reședință și steagul Vaticanului. Pe insulă se află cca 365 de biserici.

Am plecat în Malta cu cursa charter Air Malta, dimineața devreme. Avionul era plin ochi numai cu turiști români. Am avut surpriza să avem în avion alături de noi, pe ghizii locali ai excursiei, doi tineri: Janoș și Patricia. Chiar din avion ghizii ne-au prezentat câte ceva despre Malta și ne-au dat programul excursiilor opționale în vederea înscrierii.

Zborul a durat cca 2 ore. De la aeroport autobuzele ne-au dus pe fiecare la hotelul de destinație. Noi aleseserăm un hotel din stațiunea Mellieha, situată în partea de nord vest a insulei, o stațiune mai liniștită, așa zice chiar prea liniștită. Avantajul a fost că, fiind ultima stațiune, în toate

excursiile străbăteau un șir de localități ca să-i luăm și pe ceilalți participanți și așa am putut vedea mult mai mult.

Hotel Solana din Mellieha, este un hotel de 4 stele (după standardele lor), altfel curățel, cu camere mari, piscină interioară și exterioară pe acoperiș, sala de fitnes etc.

În prima zi de excursie am făcut cunoștință cu Mellieha. Stațiunea are o stradă principală cu o mulțime de magazine cu suveniruri – cam sărăcuță și provincială. O biserică foarte frumoasă cu hramul „Nașterea binecuvântatei Fecioare Maria” domină stațiunea; este situată pe o înălțime de unde se vede marea pe trei părți. Sub construcția bisericii sunt niște catacombe și într-o grotă a acestora, se află o statuie a Fecioarei, statuie făcătoare de minuni.

Stațiunea mai are o plajă, cea mai mare plajă cu nisip de pe insulă.

Căutând vestigii, am găsit: un vechi turn de apă, un vechi fort de apărare, dar am găsit și locuri noi: parcuri frumos amenajate, hoteluri moderne, un centru modern pentru îngrijirea bătrânilor – au un adevărat cult pentru cei în vârstă, pe insulă am mai văzut astfel de locații.

A doua zi, sâmbată, începem călătoria. O excursie opțională ne conduce spre locuri de istorie. Dimineața la venirea autobuzului să ne ia - v-am spus că eram capăt de linie – am avut surpriza plăcută să-l avem pe ghid pe Janoș, un tip foarte bine pregătit pentru meseria asta.

Am trecut prin stațiunile Qwara, Burgiba, Saint Julien's – stațiunea lor de lux cu cazinoul Dragonara situat chiar pe malul mării și cu Portomaso Tower cea mai înaltă construcție de pe insulă, 33 de etaje – și Sliema (orașul bogaților), ca să-i luăm și pe ceilalți participanți la excursie și am făcut prima escală în orașul Vittoriosa. Tot parcursul, ghidul ne-a vorbit despre locurile pe lângă care treceam, despre istoria lor, despre oameni și obiceiuri. Am remarcat în drumul nostru turnurile -forturi de pază, 26 la număr pe toată insula, construite de-a lungul coastei de cavalerii ioaniți, cu scopul de a semna din timp orice pericol venit dinspre mare.

Vittoriosa, la origine o așezare de pescari - Birgu, înconjurată pe trei părți de apă, aleasă de cavalerii ioaniți la sosirea pe insulă, dezvoltată și fortificată ulterior, a primit acest nume în urma asediului turcilor din 1565 și a victoriei asupra lor.

Aici am vizitat Palatul Inchizitorului, construit în 1660, unul dintre puținele edificii de acest gen care au supraviețuit în Europa și aceasta, datorată faptului că a fost ulterior locuit de cavaleri cu grad înalt, biserica Sfântu Laurențiu, construită pe locul unei vechi biserici medievale distrusă de un incendiu și reconstruită la 1681 de Lorenzo Gafa, unul dintre arhitecții de vază maltezi și am admirat fortificațiile din Senglea. De aici la Tarxien.

Templul megalitic de la Tarxien, cu o vechime de cca 5000 ani, a fost construit la 2800 î.Chr. și închinat cultului mamei, zeiței fertilității. De formă circulară, cu încăperi în formă de trifoi cu trei sau patru foi, în interiorul lui a fost găsită cea mai mare statuie de piatră din epocă, care măsoară la origine 2,5 m și reprezenta zeița fertilității, dar din care nu s-a păstrat decât jumătatea inferioară. Motivul decorativ al spiralei se regăsește în multe dintre site-urile arheologice din Europa.

De la Tarxien ne continuăm drumul spre grotă albastră, o altă minune a insulei. O oprire pe înălțimea stâncoasă de deasupra grotei, pentru a admira peisajul: marea albastră, insula Filfla – nelocuită, azi o rezervație naturală unde există o specie de șopârlă pe cale de dispariție și unde nu se poate ajunge decât cu aprobare specială - și jos peretele stâncos cu grote mai mari sau mai mici. Am coborât, am închiriat o barcă pentru plimbarea prin grote și imediat după plecare, ghinion, a început să plouă și uite așa ne-a plouat tot timpul vizitei, noroc că mai intram în grote. Păcat că ploua, peisajul era de vis! apa albastră, albastră! mai mult, dacă băgai mâna în apă și aceasta devenea albastră!

De la grotă, mai departe spre Marsaxlokk. În drum am trecut prin Zurrieq - localitate a cărei denumire vine de la azur, albastru, locuitorii ei sunt oameni cu ochi albaștri - și pe lângă singura centrală electrică a insulei - centrală pe combustibil lichid.

La Marsaxlokk a avut loc întâlnirea la nivel înalt din 3 decembrie 1989 Bush - Gorbaciiov, întâlnire care se spune că a schimbat soarta Europei de est. Întâlnirea a avut loc pe mare, din cauza unei furtuni puternice, care nu a permis navelor să acosteze în port.

Marsaxlokk este un mic port pitoresc din sud-estul insulei, portul cu cinci degete, cu cea mai mare piață de pește de pe insulă. În rada portului se pot admira bărcile pitorești ale maltezilor (luzzu) de

origine feniciană, colorate în galben (soarele), verde (speranța) albastru (marea) și roșu și cu nelipsitul ochi “ochiul lui Osiris”, zeul protector al fenicienilor contra pericolelor mării. În această localitate se află și ruinele unei moschei ce s-a construit pe insulă. Mai este o moschee nouă, zărită în drumurile noastre, construită de Ghadafi, într-o perioadă în care încerca să-și facă intrarea pe piața malteză. Se pare că au încercat ceva și chinezii, dar nu le-a mers.

După o mică plimbare prin port, ne-am întors acasă, adică la hotel Solana din Mellieha.

Inițial, sâmbătă seara era programată o fiestă malteză. Maltezii sunt un popor care îmbină obiceiuri vechi, păgâne, cu sărbători religioase. Fiecare orașel sau sat, chiar dacă are doar 1000 de locuitori, are măcar o zi pe timp de vară în care sărbătorește de regulă un sfânt sau un eveniment. Sărbătorirea se manifestă prin defilări cu fanfară, chioșcuri cu bunătăți preparate de localnici, statui, procesiuni și mai ales focuri de artificii. Malta este vestită pentru focurile de artificii, luând și un premiu întâi la un concurs pe plan mondial. Întrucât fiestă propusă pentru seara respectivă nu se arăta prea spectaculoasă, organizatorii au propus un alt program și anume o plimbare prin Malta noaptea.

Am reluat drumul de la Mellieha prin stațiunile amintite, dar de data aceasta noaptea – animație, lumini, lume, muzica – la Saint Julien's am trecut prin Paceville - cartier vestit pe insulă prin viața nocturnă - și ne-am oprit la Senglea (Citta Inivitta – orașul invincibil) al doilea oraș construit de cavalerii ioaniți la venirea lor pe insulă, situat pe o peninsulă învecinată Vittoriosei. Acolo am admirat fortificațiile păstrate de atâția ani de zile și yachturile de lux ancorate în port și iluminate a giorno.

De aici ne-am îndreptat spre Mdina, vechea capitală a insulei până la venirea cavalerilor ioaniți.

Veche așezare romană, situată oarecum în centrul insulei, aceasta a fost împărțită de arabi în două: citadela sau cetatea denumită Mdina, pe care

au separat-o de rest printr-un șanț cu apă și zid și împrejurimile denumite Rabat. În Evul Mediu Mdina a fost un important centru administrativ. Cavalerii ioaniți au preferat, însă, să se instaleze în apropierea mării, respectiv a porturilor, construind cele trei orașe Vittoriosa, Senglea și Cospicua și ulterior La Valetta, iar Mdina a rămas orașul vechi.

Numită și orașul tăcerii, Mdina este o cetate medievală perfect conservată și încă locuită – cca 350-400 de persoane. În noapte, părea un oraș pustiu, fără lumini la ferestre, fără persoane pe străzi, dar un oraș medieval cu clădiri frumoase, arhitectura acestora prezentând influențe arabe. În orașul tăcerii nu se circulă cu mașina, iar orice modificare sau chiar reparație se face pe cheltuiala statului și numai cu aprobarea unei comisii guvernamentale special create. De pe o terasă am avut o priveliște superbă asupra insulei luminate.

Duminică am fost pe cont propriu. Cei mai tineri din grupul de turiști români (eram cca.160) au preferat o plajă și o baie la Golden Bay, cea mai frumoasă și modernă plajă din Malta și o plimbarea cu barca în zonă. Pe coasta malteză nu există plaje cu nisip, coastele sunt stâncoase, ici și colo mai este câte un petec de pământ. Plaja de la Golden Bay a fost amenajată special cu nisip adus din Tunisia.

Noi am preferat să facem o excursie pe cont propriu și anume să vizităm Rabatul, loc care nu era inclus în excursiile opționale.

Malta dispune de un sistem de transport în comun foarte bine pus la punct și foarte ieftin. Autobuzele te pot duce în orice colț al insulei și dacă ești bine documentat, te poți descurca foarte bine și pe cont propriu, fără ghid și fără să plătești excursii opționale.

Rabatul, situat vis-a-vis de Mdina, este legat de introducerea creștinismului în insulă. În apropierea grottei în care a trăit Sfântu Pavel, pe locul vechii locuințe a lui Publius, a fost construită Biserica Sfântul Pavel, înconjurată de cimitir, cimitirul fiind dominat de o statuie a acestuia. Biserica a fost construită de același Lorenzo Gafa între anii 1656 și 1681 în stil baroc. Biserica este foarte frumoasă și cuprinde numeroase opere: picturi, statuete, toate cu scene din viața Sfântului Pavel. În apropierea intrării principale este scara ce coboară în grotta Sfântului Pavel, loc de pelerinaj pentru creștini. Se atribuie și acum puteri miraculoase pietrelor acestei grotte.

Am vizitat biserica și catacombele Sfântului Pavel, catacombe păgâne, evreiești și creștine, prezentând o mulțime de morminte așezate într-un labirint de culoare; se remarcă și „triclinia” sau masa de piatră utilizată pentru ofrande, la aniversările morților (un fel de parastase).

Grota Sfântului Pavel, biserica și catacombele sfintei Agatha- obiective de vizitat - erau închise.

Seara, la Mellieha, am avut parte de o surpriză. Era fiesta orașului: multă lume îmbrăcată de sărbătoare pe străzi și în curtea bisericii, catacombele din subsolul acesteia pline de persoane care se închinau sau se rugau la statueta Fecioarei în speranța unei minuni, chioșcuri și mese cu dulciuri și patiserie locală, defilarea fanfarei pe strada principală, cu copiii ciorchine după ea și în final, focurile de artificii - destul de slăbuțe, de altfel.

Opinii

IDIOTII UTILI

Radu Gruia

Prin 1924, către sfârșitul zbuciumatei sale existențe, „Ăîĕĕă ” (a se înțelege Vladimir Ilici, pentru apropiați), a lansat o sintagmă, care „decojită” de cinism și aparențe, a rămas în istoria literaturii politice mondiale spre uzul celor interesați și nu numai. El s-a referit atunci la acei jurnaliști occidentali care, din motive numai de ei cunoscute, scriau în țările lor, favorabil, despre proaspăta putere sovietică. Care, la vremea respectivă avea mare nevoie de asemenea scrieri. Pe de-o parte, pentru că lumea de abia începea să traverseze coșmarul politico-ideologic care avea să dureze aproape 80 de ani, iar pe de-alta, tocmai se aflau în „curs de fabricație” cele două super-arme politice ale puterii în formare: PROPAGANDA și DEZINFORMAREA.

Prin expresia „Idioți utili” se făcea referință la persoane care, motivate de intenții naive, idealiste, oportuniste ori de cecitate politică, picau în plasa propagandei comuniste, sfârșind prin a fi utilizate cu cinism de către conducătorii Uniunii Sovietice.

În zilele noastre, expresia desemnează o (unele) persoană(e) care se lasă manipulată(e) de către o mișcare politică, un grup terorist sau un guvern ostil. Exemplele sunt numeroase și pot fi citate cu ușurință. Iată unul, zic eu, semnificativ:

La 1 ianuarie 2009 s-au împlinit 50 de ani de la revoluția cubaneză. Prilej aniversar care n-a trecut neobservat de către presa internațională. Cu doar câteva zile înainte a murit Harold Pinter, considerat aproape unanim cel mai mare dramaturg britanic de după război, prilej de multiple rememorări, inclusiv ale activităților sale politice. Ei bine, se pare că Pinter nu a pierdut nicio ocazie să apere cauze proaste. A făcut campanie în Anglia pentru Castro, apoi în favoarea lui Miloșevici. S-a opus cu indignare războaielor din Golf și Afganistan. Deși unele dintre acestea (Irak 1991 și Afganistan, intervenții sub egida ONU) au avut legitimitate internațională. Pinter considera America drept un stat periculos și oricine i se opunea, oricât de criminal, trebuia susținut. De origine evreu, Pinter s-a alăturat petiției „Jews for Justice for Palestinians” din 2006, care considera imorală precedentă intervenție a Israelului în Gaza. Cum se explică atunci că pentru unii intelectuali, „băieții răi” sunt cunoscuți dinainte, indiferent de evenimente și circumstanțe? Explicația nu este rațională; ține de idiosincrazii. Cui i-a fost utilă atitudinea lui Pinter?

Dar politica nu a rămas singurul domeniu în care sintagma și-a păstrat relevanța. Aceasta a fost adoptată și în științele economice. Mai precis în management. Radu Mihalcea îmi spunea că a luat pentru prima dată cunoștință de ea prin anii '70. Este interesant să vedem sub ce formă. Deunăzi, primeam, pe mail un material de la Organizația PNL 4, din București. Ulterior l-am găsit și pe WEB, de unde l-am descărcat pentru a-l reproduce aici. Mărturisesc că acesta a reprezentat primul meu contact cu expresia lui Lenin, precum și faptul căruia i se datorează decizia de a aborda subiectul. Se poate pune întrebarea „De ce?”. Pentru că am avut senzația ridicării cortinei și aprinderii reflectoarelor unei scene imaginare pe care se „dădea” spectacolul (fragmentat desigur) al propriei mele existențe socio-profesionale active. Brusc, s-a „făcut lumină” și am aflat răspunsuri la o mulțime de întrebări pe care mi le-am pus cu timpul. Iată citatul, după care voi continua povestea.

Despre idioții utili

Eficiența unei întreprinderi depinde nu atât de conducătorii săi, cât de numărul de idioți utili pe care îi posedă. Bineînțeles că aceștia nu ajung niciodată directori, le lipsește încrederea în sine, combativitatea, relațiile și mai ales conștiința propriei lor eficacități. În orice întreprindere se regăsesc:

a. Conducătorii, de fapt șefii “născuți nu făcuți”, sunt foarte rari, cel mult 1%. Ei fixează obiectivele, impulsionează și decid asupra destinelor întreprinderii sau instituției

b. Colaboratorii “bilă de biliard” sunt cei mai numeroși: 77%. Oameni fără inițiativă, nu muncesc decât dacă sunt împinși de la spate.

c. Nulitățile, aproximativ 12%, nu numai că nu muncesc, dar îi împiedică și pe ceilalți să muncească. Ar fi mai bine dacă ar fi pensionați sau puși să redacteze istoria întreprinderii.

d. În sfârșit, cei 10% idioți utili, care fac toată treaba. Ei sunt într-adevăr indispensabili. Devotați întreprinderii, absolut loiali față de superiorii lor, se poate conta pe ei. Munca este pentru ei o plăcere. Din nefericire, nu pot fi găsiți în stare chimic pură decât în întreprinderile mari, cu cel puțin 2500 de persoane, în instituții cu peste 250 persoane și în administrații cu peste 150 salariați.

Idioții utili vin pe lume obsedați de un complex de "fair play" care îi face să suporte toate nedreptățile venite de sus. Același complex le anulează dorința de a se impune. Se adaugă o oarecare stângăcie în contactele cu oamenii. Cea mai mare parte nu au de altfel o idee clară despre propriile lor interese și se complac într-un destin mediocru. Evident, sunt foarte apreciați de superiori, care capătă prin ei prestigiu și considerație și chiar unele avantaje mai practice. Utilitatea maximă a acestor "idioți" se atinge atunci când superiorii lor pot să se identifice total cu munca acestora, ne mai rămânându-le decât obligația de a-și pune semnătura.

Idioții utili ignoră boala și nu absentează niciodată. Chiar dacă ar vrea n-ar putea, căci ei simt nevoia de a da mereu dovezi despre utilitatea lor. De altfel, ca să rămână eficienți, ei simt nevoia de a se recicla în permanență și de a lucra sub presiune constantă. Nu au timp pentru reuniuni private sau petreceri, acele locuri unde se fac afacerile și unde se distribuie funcții importante.

În ciuda curajului și ambițiilor lor modeste, idioții utili suportă în permanență atacuri din partea majorității din întreprindere. Și asta din cauză că sunt obligați să intervină mereu în domeniile altora, acolo unde titularii domeniilor respective nu vor sau nu pot să-și facă treaba. Pentru că simpla lor existență demască nulitățile și pe colaboratorii "bilă de biliard".

Criticarea idioților utili nu e niciodată oficială sau motivată ci subterană și subiectivă. Li se reproșează lucrări prea lungi sau prea scurte, propuneri prea utopice sau banale, un stil prea tehnic sau prea jurnalistic.

Într-adevăr, idioții utili nici nu bănuiesc cât sunt de utili.

Articolul s-ar fi putut numi la fel de bine și "Despre Utilii Idioți"

Nu cred că trebuie să mai precizez că m-am regăsit imediat în categorie. Desigur, cu unele mici diferențe. De exemplu, povestea cu lipsa de încredere în propriile posibilități sau eficiență, ca și lipsa de combativitate, nu mi s-au potrivit. De când mă știu, chiar din școala primară, am avut divergențe cu persoanele care exercitau autoritatea în instituția respectivă. Poate unii dintre colegii de grupă își mai amintesc conflictul meu cu Biberi, din finalul anului IV, care m-a costat amânarea examenului de specialitate. Sau ce-am făcut în unitatea de la Topraisar, în ultima zi a convocării?

De fapt, acum realizez că n-am reușit niciodată să înțeleg și să adopt climatul moral ambiental în care evoluam. În fabrica în care am lucrat 33 de ani eram probabil considerat un ciudat. Pentru că pur și simplu eram interesat exclusiv de evenimentele strict profesionale, domeniu în care nu recunoșteam nicio subordonare, elaboram deciziile și îmi asumam integral răspunderile. Ba mai mult, mi s-a întâmplat, fără să realizez ce făceam de fapt, să-mi asum răspunderi care depășeau nivelul conducerii întreprinderii. Acum îmi dau seama de ce mă „iubeau” atât de tare încât, la un moment dat, directorul mi-a declarat patetic că ar face orice pentru mine dacă aș vrea să plec în minister! Fără să-mi fi manifestat vreodată dorința de a ocupa un post de conducere, devenisem eternul candidat – în opinia altora – pentru posturile respective. Care erau sistematic ocupate de tot felul de oportuniști mai mult sau mai puțin penibili, categoric incompetenți, dar obedienți. Mi-aduc aminte că prin 1985, devenind vacant postul de Inginer șef, directorul de atunci m-a expedit cu forța în concediul de odihnă, în ciuda protestelor mele, pentru a putea monta discret promovarea ...unui Agamiță Dandanache!

Dar, de abia acum văd și eu coșcogea adevărul: la vremea respectivă aș fi fost un șef născut, nu făcut. Ceea ce nu prea se potrivea... cu adevărata politică de cadre a marelui partid! Pe scurt, am fost numai UTIL, fără să fiu acceptat sau adoptat de sistemul de atunci, căruia i-a aparținut paternitatea sintagmei. Asta a fost! Dacă l-aș fi citit pe Volodea (!?!?) aflam și eu ce-i aia un „idiot” fie el și util și cine știe ce-aș mai fi făcut!

Chiar acum, când scriu ultimul rând al acestei povești, îl aud pe Băsescu, aflat la tribuna Parlamentului clamând răspicat „avem un sistem birocratic uriaș, construit nu pe criteriul competenței ci unul clientelar”... I-auzi brăul! Unde-oi mai fi văzut sau întâlnit așa ceva? Bietul de el, o fi fost și el la fel ca mine? Util? Aș!

Opinii

ÎNCOTRO MERGEM? sau DISPARIȚIA VALORILOR

Ion Argireanu

Suntem prinși într-o perioadă pe care unii o numesc recesiune, alții depresiune, alții catastrofă economică și așa mai departe. Efectele ei sunt văzute și simțite în aproape toată lumea, civilizată sau mai puțin civilizată. Aș dori să atrag atenția asupra unor aspecte care par a fi omise din discuțiile de zi cu zi, fiind considerate ca neimportante. Este vorba de **VALORI!**

Să ne înțelegem! Valorile sunt de două feluri: valori materiale și valori spirituale. Cu toate că recesiunea, de care pomeneam mai sus, se referă în mod special la valorile materiale, cele ce urmează se referă numai la **valorile spirituale**.

De pildă, înainte de regimul comunist, relațiile de familie constituiau o valoare care era respectată. Numai atunci când în școlile comuniste se inocula în sufletul copiilor ideea ca poporul este înaintea familiei, au început să apară fenomene ciudate în relațiile interfamiliale. Era bine să spui profesoarei dacă părinții ascultă „Radio Londra” sau „Radio Europa Liberă”, dacă vecinul de bloc și-a cumpărat frigider nou (cu atât mai mult cu cât Securitatea întreba imediat: De ce ți-ai cumpărat frigider nou? De unde ai avut bani să-ți cumperi un frigider nou? De unde ai cumpărat un frigider nou?) și orice merita a fi spus, în legătură cu oricine.

Pe lângă această valoare, adaug și cele care apar în viața noastră de toate zilele, ca de pildă muzica, pictura, literatura, dansul, teatrul etc. Pentru moment, o să mă ocup puțin, numai de **MUZICĂ**.

Muzica, după cum se știe, este o artă bazată pe sunet, care a apărut în lume extrem de demult, după unii autori India fiind locul cu cea mai veche tradiție muzicală. Nu am nici cea mai mică intenție să discut despre istoria muzicii. Mai întâi fiindcă e plictisitor, iar pe urmă, nici nu știu atâtea date care să fie făcute interesante pentru alții. Ceea ce știu este că, în zilele noastre, muzica a fost împărțită în două grupe: „muzica de cultură înaltă” (concerte, recitaluri, etc.) și „muzica de cultură joasă”. Această clasificare s-a făcut pe baza situației materiale, întrucât „muzica de cultură înaltă” era accesibilă celor cu situație materială bună, pe când „muzica de cultură joasă” era accesibilă tuturor, din orice pătură socială. În general, noi am fost printre cei

care au consumat „muzica de cultură joasă”, adică aceea care se cânta la „ceaiuri dansante”, în localuri, la radio (televizorul încă nu apăruse).

Generația noastră a fost alimentată, în dieta zilnică, cu „muzică ușoară” sau cu „jazz”. Cine nu își mai amintește de celebrele cântece de atunci, majoritatea de proveniență americană, dar și italiană, franceză și chiar română. Ele erau cântate de orchestre mai mari sau mai mici, iar cei care cântau din diverse instrumente aveau în fața lor un portativ, cântau după note. Prin urmare, era foarte important că știau să citească notele.

În drumul spre recesiune, instrumentele muzicale în „muzica de cultura joasă” au început să dispară unul câte unul. Pianul, vioara, clarinetul, trombonul sau altele mai puțin folosite ca vibrafonul, s-au evaporat și au rămas în funcțiune numai două: chitara și toba. Este ușor de înțeles de ce aceia care „cântă” la chitară sau tobă, nu au nevoie să citească note: fiindcă ceea ce se aude sunt sunete lipsite de muzicalitate. Eu cred că ceea ce fac acești „muzicanți”, care nici nu știu cum arată un portativ și care sunt cât mai dezbrăcați, transpirați, bărboși și tatuati, familiarizați cu toate tipurile de droguri, care țipă cât mai puternic și ciupesc cu furie corzile de la chitară sau bat sălbatic în tobă, nu are nimic de a face cu muzica. Celelalte instrumente muzicale au fost înlocuite cu reflectoare, laser, lumini intermitente, fum și oglinzi rotitoare.

Îmi aduc aminte că, în zilele de demult, melodiile noi se întipăreau în memoria noastră, iar cei cu un gram de talent, reușeau să le fredoneze chiar după ce le auzeau prima oară. Pariez că asemenea lucruri nu se mai pot întâmpla în ziua de azi, fiindcă nu mai e nimic de reținut! Ceea ce este mai tragic, este faptul ca noua „muzică” este acceptată de un număr foarte mare de ascultători, tineri în special, care în timp ce participă la „concert” își flutură mâinile și țipă de parcă ar fi câștigat la loterie.

O scenă semnificativă se petrece în filmul „Povestea lui Benny Goodman”, în care rolul principal este interpretat de actorul Steve Allen. Benny Goodman este stupefiat când în timpul unui dans, lumea care dansa s-a oprit ca să-l asculte și să savureze melodiile cântate!

În ziua de azi, trăiești un coșmar atunci când aștepti în trafic alături de o mașină condusă de o persoană tânără, din care se aude o tobă lovită atât de tare, încât totul vibrează în jur.

În concluzie, ne aflăm în fața unei valori care s-a depreciat enorm în ultimul timp, iar celelalte valori, menționate la început, au aceiași tendință. Vom discuta și despre ele, în viitor.

Important

repetitio es mater studiorum

Legislația actuală (Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr. 2017/2006 publicat în Monitorul Oficial nr. 56/20.01.2006) permite ca 2% din impozitele pe venit anuale, plătite de noi, să fie direcționate la cererea fiecăruia, către o Fundație sau Asociație non-profit. Firește că, la această dată, se pune problema impozitului pentru anul 2008, cota urmând a fi primită în contul nostru abia în anul 2010. Dar, vorba dictonului: mai bine mai târziu, decât niciodată.

Cu aceste fonduri vom putea completa fondurile necesare pentru organizarea unor întâlniri și excursii, vom putea edita în continuare revista etc.

Ca să putem folosi aceste prevederi în favoarea asociației noastre, fiecare dintre aceia dintre noi care mai prestăm activități remunerate – dar și rudele sau prietenii noștri, care acceptă să ne facă această favoare – putem cere, completând **Formularul 230**, ca 2% din impozitele anuale să intre în contul:

Asociația "PROMOȚIA '61 MECANICĂ"
codul fiscal 14353509

contul RO75 BRMA 0730 0738 7410 0000

Banca Românească Sucursala Moșilor

Termenul de depunere a formularului (care poate fi trimis și prin poștă), la Administrația Financiară de care depindeți, este: **30 aprilie 2009** (dar este bine să nu așteptați până atunci).

ISSN 1842-4732

Caseta redacțională

Redactor fondator: Adrian Popa

Redactor șef: Mirel Vanca

Redactori: Nae Enescu și Anda ștefănescu

redactia@mecanicii61.ro

Tehnoredactare computerizată: Cori Simona Ion

La mulți ani

... pentru cine-i născut în aprilie:

Stan Bone:	1 aprilie
Marin Florea:	11 aprilie
Șerban Derlogea:	13 aprilie
Florin Grosu:	13 aprilie
Florian Drăgănescu:	15 aprilie
Lucian Georgescu:	15 aprilie
Rodica Pop Florea:	18 aprilie
Dan Bolintineanu:	19 aprilie
Constantin Chirițoiu:	19 aprilie

Galeria foto

Primăvara, pe trotinetă!

ANUNȚ

În nr. 1/2008 al revistei "Management & Marketing" a fost publicat articolul "Discovering and Managing Creativity in Product Development" scris de Radu Mihalcea. Se refera la metodele de promovare a creației în activitatea inginerului care lucrează la dezvoltarea produselor.

Pe internet puteți găsi revista la adresa www.managementmarketing.ro.

Redacția